

и № 438

ИЗЪ МИЦКЕВИЧА

Прѣвелъ К. Х.

I

Народната пѣсень

Що може вече тебе да затрие.
О пѣсень, щомъ поробений народъ.
Като въ ковчегъ вѣвъ тебъ доспѣхи крие.
Скрижали на безрадостенъ животъ?
Що значѣтъ заралъ тебе вѣковетъ. —
Що може твой гласъ да заглуши.
Когато ти и твоитѣ завѣти
Сж вгнѣздени вѣвъ хиляди души?

Пропадатъ, чезнатъ писмена свещенни
На най-могъщи умове, но васъ.
Васъ само, о съкровища бесцѣнни.
Не ще покрий забвене нито часъ:
Сѣ тъй тѣжовно горди вий стоите,
Катъ ангели край райскитѣ врата,
Прѣдъ скжши спомени на дни честити —
И носите се отъ уста въ уста.

А щомъ прѣстане васъ да ви разбира
Пропаднѣлий народъ и да ви пѣй —
Съкровищница нова се намира
За васъ и тамъ, дѣ пустошъта владѣй:
Вий скривате тогава въ гробоветѣ
Завѣтни, незабвенни красоти —
И вѣвъ ущелията, въ лѣсоветѣ,
О пѣсни, пакъ напѣвѣтъ гордъ ехти....